

ROLF SCHREINER:

Pilegrimsferd

Nå vett eg koss det e å komma te Mekka eller Jerusalem for første gang. Og for å forklara følelsene mine, e det best å begynna med å sitera fra Wikipedia på nettet.

«En pilegrim er en person som forbereder eller foretar en reise av åndelige årsaker. Pilegrim kommer av det latinske ordet peregrinus, som betyr «fremmed» eller «utenlandsk». Pilegrimsreise er kjent fra flere religioner, og bruken av begrepet er blitt utvidet – slik at en som reiser til et sted som er svært viktig for ham, kan bli kalt pilegrim, selv om det ikke er religion som ligger bak. Pilegrimen søker gjerne åndelig renselse eller å komme nærmere det guddommelige, men det finnes også mange andre grunner til å reise. Det finnes både religiøse og kulturelle pilegrimsreiser.

Å være en religiøs pilegrim er innen enkelte religioner, som islam og bahai, i utgangspunktet regnet som en plikt for de troende. Målet for en pilegrimsferd kan være et hellig sted, som Jerusalem eller Roma for kristne, og Mekka for muslimer. Det kan også være en spesiell begivenhet, som en religiøs festival.

En kulturell pilegrimsreise utløser en mer verdslig respons. Kulturelle pilegrimsmål inkluderer steder med historisk, nasjonal eller kulturell betydning. Eksempler kan være graven til en kjent person, Auschwitz konsentrasjonsleir eller en skihoppentusiast som besøker Holmenkollbakken.

Slike pilegrimer finnes også i kommunistiske regimer. De besøker steder som Lenins mausoleum, Mao Zedongs mausoleum eller Karl Marx fødested.» Sitat slutt.

Molineux Stadium e et fotballstadion så ligge i Waterloo Road i byen Wolverhampton, sånn cirka midt i England. Dette e hjemmabanen te fotballklubben Wolverhampton Wanderers FC – også kalt Wolves. Underlaget e naturgress – takk og lov – og banestørrelsen e 106 x 67 meter. Molineux blei åbna i 1889 og har i dag ein kapasitet på 28.525 siddeplasser fordelt på fire tribuneseksjoner så hette Billy Wright Stand, Steve Bull Stand, Stan Cullis Stand og Jack Harris Stand itte fire av de største heltane i klubben.

Tilskuerrekorden på Molineux e på 61.315 og blei satt i FA-cupens femte runde i 1939 då Wolves vant 4 – 1 øve Liverpool. I storhetstiden på 1950-talet va der stort sett alltid øve 50.000 tilskuere, de aller fleste hadde ståplasser.

Wolves vant seriemesterskabet i England i 1957/58 og 1958/59. Og itte på vant de cupfinalen på Wembley i 1960. Då va det gjort. Eg har holdt med Wolves i 55 år, og de så itte kvert kom te av andre mannlige medlemmer av familien (bror, sønn, nevø) hadde aldri någe valg. De blei raskt hjernevaska te å bli med i heiagjengen. Sånn va det bare.

Me har sett Wolves i London flerne ganger, men det å besøga hjemmabanen Molineux har bare vært ein våde drøm. Heilt te nå. Sist jul fekk bror min og eg billett te hjemmakamp med Wolves i julapresang av våre sønner, forutsatt at de fekk bli med. Då terminlistå kom i juni, va det bare å plukka ud ein helg – og forbereda pilegrimsferden.

Siden daglig leder i Stavangeren, Hans Petter, har markert seg som ein solide Wolves-fan, blei han invitert te å bli med 4 x Schreiner te Det hellige land.

Fredag 28. august satt me fem på flyet te Manchester. Der sto Simon klar med ein bil av type London-taxi – så va det kjøretur i ein time te Liverpool.

Det blir lett historier i ein sånn setting. Her e ein fra Hans Petter: Ein gjeng han kjenne, sko ta ferjå fra Hirtshals te Kristiansand – med bil. Ingen ville kjøra bilen fra Kristiansand te Stavanger, adle ville heller besøga baren om bord. De trakk ikkje lodd, de spelte ikkje stein, saks og papir – de sloss om kem så måtte vær sjåfør. Han så tapte, blei så sure at han drakk ligavel, satte ein stor sombrero på håvet då han kjørte i land, rullde ner vinduet og sa: «Så melne, fine daier du har, frøken tollbetjent.» Det blir fort pallesnekring av sånt.

På vei inn te første vannhull i Liverpool fredag kveld, blei me kraftig klar øve at me va ikkje de einaste fra Stavanger. Då broder Dag gjekk forbi någen så hadde begynt å bli lure i håvet, fekk han hørre: «Steinar! Kånå mi har låge me kånå di – på sygehuset!» Ja, da. Seinare på kvelden – midt inni historiske og legendariske Cavern – kom følelsen av å ver pilegrim for første gang.

Lørdag klokka 11.30 kjørte Simon oss te Wolverhampton – det tog cirka to timer. Det vil sei at me parkerte udfor Molineux rundt halv to. Ekstatisk følelse e bare fornnavnet. Fem pilegrimer va religiøst andektige.

Wolves lå onna 0 – 1 mod Charlton, så va ubeseira så langt, men snudde kampen og vant 2 – 1. Ka merr kan me forlanga? Dette va åndelig renselse.

At ein av oss har ein litt liden selskabsblære og derfor gjekk glipp av seiersmålet på grunn av toalettbesøg, la ingen demper på gleden. Tvert imod.

Simon kjørte oss te hotellet i Liverpool – der fire av oss fekk se på TV at Swansea skårte seiersmålet mod Mancheser United. Han femte va på toalettet.

Då Simon på mandag kjørte oss te flyplassen i Manchester, bidro Hans Petter med denne: Ein kjende frisør i Kragerø hette Eldar, og han burde man gå te før lunsj – itte på kunne han ver litt på druen. Ein kveld besøgte Eldar ein restaurant kor han bestilte schnitzel og ein flaske rødvin. Maden kom, og der ligge som kjent ein liden ansjos oppå schnitzelen. Då kom det fra Eldar: «Og en flaske hvitvin til fisken.»

I slutten av august 2015 fekk fem pilegrimer minner for livet. There is a God.